

И ей тогава отъ дърво високо мѣтналъ петлю погледъ на широко, па започналъ :

— Вѣрни другари, дигнете вси очи и вижте, какъ слънцето ни милва съсь свойтѣ топлички лжчи. Отъ какъ свѣтъ свѣтува то ни праща свѣтлинка, ала, кажете ми, сѣщали ли сме се нѣкога да му сторимъ и ние що-годѣ добринка? Не. А то заслужава много-много нѣщо. За това нека всички, що сме се събрали, да обмислимъ и рѣшимъ съ нѣщо, каквото прилича на слънцето, да се отплатимъ! Съгласни ли сте другари?

— Съгласни, съгласни! . . . Bravo, bravo!

— Пѣтелтъ има право!

— Безъ слънцето всички бихме ослѣпѣли!

— Безъ него бихме изпомрѣли!

Исправя се лъвътъ. Настава мълчание.

— Сега остава, мили братя, всѣки да мисли, та по-скоро дано намислимъ съ какво да се отплатимъ на слънцето.

И сложили всички животни прѣсти на челата, па се замислили. . . . Мислили, мислили, ала никой не можалъ да намисли наспоредъ слънцето отплата.

Най-послѣ се изправилъ ежа и казалъ :

— Братя, отъ какъ ни Богъ създаде, ние съ другари понасяме и радости и скърби — задружно ходимъ и пѣемъ, другарски животъ живѣемъ. А слънцето горкичко отъ памтивѣка на небето е сѣ само самничко. Вижте и сега, колко му е мжно отъ това. За да не е самичко, знайте ли какво съмъ намислилъ?

— Казвай, казвай! — викнали всички.

— Намислилъ съмъ — продѣлжилъ ежа — да земемъ да го оженимъ, другарка да му намѣримъ, та и то радость да види. Това си е то. Остава само да сте съгласни съ мене.

— Съгласни сме, съгласни! . . . Bravo, bravo! . . . Ура, да живѣе ежа! — еква ширинето.

А слънцето, слуша това и му става драго драго — ще скочи отъ небето.

Само лъвътъ не махалъ още прѣстъ отъ чело.

— Що мислишъ, царьо честити? — питала го мечката.—Добрѣ е туй, гдѣто дума ежа, да оженимъ слънцето.

— Мои братя!—отвѣрналъ замисленъ лъва, като се изправилъ прѣдъ всички.—Не бързайте

да хвалите ежа. Помислете всички: сега едно слънце, та лѣтъ топло едва се търпи, а ако го оженимъ и се народятъ още слънчица, тогава кждѣ ще ходимъ? Всичко на прахъ ще изгори. Вѣрно ли казвамъ?

— Вѣрно, вѣрно! — викнали всички.—Нѣма да го женимъ. Да намислимъ друго!

Като чуло слънцето тия думи, станало му много мжно, замижало и — цопъ въ морето! . . .

Изеднажъ притѣмнѣло. Станало студено.

Ами сега? . . . Що да правятъ? Уплашили се всички. Одарватъ на молба. Най-подиръ и на женидба склонили дори, ала слънцето не излиза и не излиза. . . .

— Защо се плашите толкосъ, бе братя?—се обадилъ петлю лудъ гедия. — Азъ да съмъ ви живъ. Ей сега петлю като запѣе, ще видите, какъ слънцето отново ще изгрѣе.

Пѣлъ пѣтелтъ три дни и три ноци, а слънцето сѣ въ морето още.

Тѣй ли? Като не може съ пѣсни, и друго пѣтлю знае.

Една сутринъ той се хвърля срѣдъ водата и излиза на брѣга мокъръ мокреничккъ отъ пѣтитѣ до главата. А слънцето надникнало отъ морето и попитало пѣтлето :

— Защо, пѣтле, си кахърно и треперишъ?

— Остави се, слънце ясно, ако не бѣхъ слушалъ приятели да се женя, сега нѣмаше да се мжча и треперя. Егренство че пакъ ергенство!

Като чуло тия думи, слънцето се издигнало и изгрѣло надъ морето.

А пѣтлето разтърсило мокри крилѣ на слънце, па запѣло :

— Кукуругу-у!

Отъ тогава до день днешенъ пѣтлю прѣди да запѣй, прѣплѣсва крилѣ, като си мисли, че сж мокри още отъ оня день, когато прогонилъ тѣмнитѣ и слънцето издигналъ въ висинитѣ. А ежтъ, вижда се, много трѣбва да се е засрамилъ, горкия, отъ лъва и другитѣ животни, та оттогава и до сега отъ срамъ въ бодли си крие лицето.

Рагъ-Босилякъ.